

i Bethesda tilbyder en gunstig Lejlighed til at komme ind paa det i vore Dage stærkt brændende Sædelighedsspørgsmaal.

Ikke fordi der under Diskussionen i Bethesda er fremkommet noget nyt i saa Henseende eller fremsat nogle nye Synspunkter. Tvært imod, intet af dette er Tilfældet; læser man Referaterne fra Møderne igennem, vil man nemlig se, at Diskussionen, der spændte over 6 — sex — Møder, kun har taget Sigte paa og kun har behandlet et eneste Punkt: den lovbeskyttede Prostitution.

Det er i Kampen mod denne — »denne Kamp for Sædernes Renhed og Familiens Hellighed«, som Hr. Pastor *Pierson* kalder den — at Sædelighedsvennerne søge at komme Usædeligheden til Livs, og det er i Prostitutionens Ophævelse at de se det Middel, der skal give Usædeligheden Dødsstødet.

Det er dette, der har givet Anledning til disse Bemærkninger.

Se disse Mennesker da virkelig ikke Usædeligheden andre Steder end i Prostitutionen? Tro de virkelig, at Usædeligheden kun er en Følge af den? Er de blinde for, at Usædelighed og Prostitution er to Spørgsmaal, der kun for en Del — og maaske for en meget ringe Del — er afhængige af hinanden.

Den Usædelighed, der ude omkring i Samfundet — uafhængig af Prostitutionen — florerer saa vel blandt høje som lave, den lod Diskussionen i Bethesda ligge. Denne Usædelighed, der gennemsyrrer Samfundet fra øverst til nederst, som suger Marven ud af Ynglingens Ryg, som slapper hans Hjernevirksomhed og tilintetgør hans Livskraft, som skaber Tusender og atter Tusender af blegsottige og udtærede ulevdygtige Mænd og Kvinder, den synes Foreningen til Sædelighedens Fremme ikke at have ofret en Tanke.

Hvad er Aarsagen til denne Usædelighed?

Det er først og fremmest den unaturlige Opdragelsesmethode, at opdrage Drengene for sig og Pigerne for sig, og det afskyelige Hemmelighedskræmmeri, der drives angaaende Legemets mest naturlige Drifter og Funktioner. Det er dette Slør, der med Vilje lægges over de mest naturlige Ting, som muliggør den for dørvælgste Tvetydighed og meddeler det tilslørede den pirrende Tillokkelser, som faar unge Mænd og Kvinder til at styrte sig i de væmmeligste Unaturligheder. — Usædeligheden vil aldrig forsvinde, Uterligheden vil aldrig faa Ende, Lidenskabens aldrig tabe sin Magt over Menneskesindet, saa længe Samfundet gyser tilbage for dette, det naturligste af alt naturligt: Fælles Opdragelse for Drengene og Pigerne med de to Køns nøjeste Kendskab til hinandens Natur. — Oplys os om alt andet, men dølge dette ene, — og Samfundet vil tabe i Moralitet i samme Grad som Tilslørelsen af dette faar Overhaand.

Dette synes som sagt Sædelighedsvennerne i Bethesda ikke at have faaet Øjnene op for. De holde sig til det ene: Prostitutionen, og det er — som oven for berørt — denne, der har lagt Beslag paa hele Diskussionen.

Naar et Spørgsmaal har faaet en saa udførlig Drøftelse, skulde man tro, at Udbyttet var blevet derefter: At dette ene Punkt var blevet saa alsidigt belyst, saa vendt og drejet, saa gennemplejet, at end

ikke den fjærreste Aarsag dertil var bleven overset, at Midlerne derimod var blevene drøftede og fastslaaede og endelig, at man havde aabnet — eller blot anvist — de Kvinder, der ved Prostitutionens Ophævelse blive gjorte brødløse, nye Veje til at tjene Brødet paa. Intet af dette er imidlertid sket.

»Hvad er der da egentlig sket derude?« vil man spørge.

Intet andet, end at man har oplyst, hvornaar Prostitutionen blev indført, og hvor og hvorledes den er ophævet. Noget, som Sædelighedsvennerne — det haabe vi — har vidst i Forvejen. Ellers har man brugt Tiden til at takke hinanden og sige hinanden Komplimenter.

Man var berettiget til at vente et noget fyldigere Udbytte af 3 Dages Forhandling.

Men der var et i Diskussionen, der er værd at lægge Mærke til. Det er, at Sædelighedsvennerne var paa det rene med, at det er Arbejderstanden, der her — som overalt — lider under det bestaaendes Uretfærdighed. To af de faldne Udtalelser godtgøre dette. Den ene var Mrs. *Butlers*. Hun sagde:

»Vor Sag er de fattiges og fortryktes Sag; den angaar Proletariatet, Arbejdernes Døtre, dem er det, der falder som Offer for Prostitutionen«.

Den anden var Professor *Humberts*. Den lød saaledes:

»Arbejderklassen maa vækkes til i Prostitutionen at se en Ulykke, som rammer dens egne Familier.»

Hr. Professoren kan — i Parenthes bemærket — spare sin Vækkelse. Arbejderne er nemlig vakte, og de er maaske vakte i betydelig højere Grad end Hr. Professoren. Thi medens Hr. Humbert — som det synes — kun kan se Ulykken, saa har Arbejderne allerede for lang Tid siden set Ulykkens Aarsag og — hvad mere er — de har fundet Midlerne til at afhjælpe den.

Det er dette, Sædelighedsvennerne ikke har. De ved, at Prostitutionen — denne Pestbyld paa Samfundslegemet — har sin største Tilgang fra Arbejderklassen; men længere gaar deres Viden heller ikke. — Hvorfor den har dette, hvorfor Prostitutionen rekrutteres af Arbejdernes Døtre, det se de ikke eller vil de ikke se. Mener de, at Arbejdernes Døtre sælge sig for Penge blot for at tilfredsstille deres kødelige Begær? Mener de dette, saa er det enten en grov Fornærmelse mod hele den arbejdende Stand, eller ogsaa er det en utilgivelig aandelig Blindhed, der hindrer dem i at se og forstaa, hvad der foregaar lige for deres Øjne. Det er ikke af Usædelighed, at Arbejdernes Døtre sælge sig, det er af Trang. Det er Trangen, der tvinger dem ind i Nutidens store Fabriker — disse Pesthuler, hvor Luften saa at sige er besvangret med Usædelighed, og hvor hvert Aandedrag er en ny Tilførsel af Giften. Det er Trangen, sige vi, der tvinger dem herind, og det er Trangen, der tvinger dem til at sælge sig for Penge.

Men Trangen, Fattigdommen, det er den direkte Følge af vore nuværende økonomiske Samfundsforhold. Det er i dem, vi maa søge Prostitutionens Aarsag, og det er i Tilintetgørelsen af dem, at vi maa se Tilintetgørelsen af Prostitutionen.

Som Sædelighedsvennerne nu kæmpe, kæmpe de en Kamp imod Vejmøller.